

samme linjer, som vi har lagt ud for de foregående 6-7 år.

Resultaterne har været gode allerede op til nu. Men en god økonomi er jo selvfølgelig ikke et mål i sig selv, men forudsætningen set fra regeringens synspunkt for, at vi både kan berede et grundlag for, at næste generation ikke får færre, men flere valgmuligheder, end vi har givet os selv, og at vi her og nu også kan gennemføre fortsatte forbedringer på de centrale velfærdsområder.

Jeg undrer mig i den forbindelse altid over de tilbagevendende ræsonnementer især i Venstres og De Konservatives finanslovsoplæg, hvor man på den ene side løber med i kritikken af det, der ikke er godt nok på den offentlige velfærds centrale områder – det, som vi alle sammen er meget optaget af at gøre noget mere ved – og på den anden side også siger, at det også er skrækeligt, at de offentlige udgifter er steget så meget i de foregående 7-8 år.

Jamen det er de jo lige præcis på de her områder, stigningen er sket. Den er sket ude i amterne og kommunerne, og den er sket på sundhed, omsorg, børnepasning plus selvfølgelig uddannelsesområdet, som både er stat, amter og kommuner.

Vi har været i gang med de diskussioner mange gange, men det er, som om kendsgerninger her kun har en behersket indflydelse på den måde, diskussionen føres på.

Nu har vi så også i det sidste indlæg, der var hørt en ræsonneren omkring det stigende skattetryk, som altså ikke har været et stigende skattetryk, og jeg skal så ud over den dér tekniske diskussion om, at det skattetryksbegreb, vi bruger i Danmark, som vi også har brugt under tidligere regeringer, som man bruger internationalt, er noget mærkeligt noget, bare føje til, at uanset hvordan man regner, så har danskerne, hver enkelt dansker, i gennemsnit fået mulighed for en privatforbrugsfremgang i denne regerings tid på 15-20 pct. Det samlede privatforbrug er steget 25 pct., men der er jo også kommet nogle flere, der skal deles om det. Så der er blevet plads til flere køleskabe og også alt det andet, som vi alle sammen gerne vil have.

Omkring det med skattetrykket skal jeg bare minde om, at når det samlet set er uændret, dækker det jo over, at kommune- og amtskatter har været stigende, og det må man desværre se i øjnene at de i svag grad også er næste år, men til gengæld er statsskatten jo også i de sid-

ste etaper af pinsepakken klart faldende. Den er det af to grunde: grundskatteprocenten er faldende, og undergrænsen for mellemskatten løftes.

Jeg har svært ved at se, hvor de store ekstra skattelettelser, nogle har været ude og procedere her, i realiteternes verden skal finansieres henne. Heller ikke det skal jeg gå i detaljer med. Det er klart, at vi alle sammen gerne ville tilbyde skattelettelser, men som jeg vistnok har sagt mange gange tidligere, vil jeg sådan set hellere give nogle end at love nogen.

Skulle der vise sig nogle muligheder, javel, men for regeringen er det nok så afgørende, at det, som vi har været i dialog med befolkningen om på de centrale velfærdsområder, hvor vi har konstateret en række mangler og svagheder, bliver der rettet op på.

Det er jo så i øvrigt en hovedindvending mod Venstres og De Konservatives årlige finanslovsoplæg, som jeg også har gennemgået de foregående år, som desværre gør sig gældende også i år, at det, man påstår man kan udrette i besparelser, budgetforbedringer, kan man ikke udrette. Vi kan i hvert fald slet ikke få det til at passe med den måde, vi underkaster både vore egne og andre partiers forslag en duelighedstest på.

Så jeg må konstatere, som jeg desværre også har gjort en del gange tidligere, at det ikke holder, hvad det lover, det, som de store borgerlige partier siger de kan udrette med en anden finanspolitik. Nok om det.

Jeg vil sige omkring debatten her i dag og de meldinger, der har været fra en lang række partier, ja, faktisk fra de allerfleste ordførere, bl.a. hr. Lunde, hr. Duetoft, hr. Aaen, omkring velfærdsudviklingen, hvor der er et behov for forbedringer, at i vældig mange af de her temaer er de ønsker, man har, den retning, man ønsker udviklingen skal tage, jo sammenfaldende med, hvad regeringen også har signaleret.

Servicejobbene har været nævnt specielt. Jeg synes også, det er dybt, dybt beklageligt, at vi ikke har fået det løft, vi er gået efter på det område, og jeg synes, vi i forhandlingerne om finansloven skal gøre os umage for at se, hvor vi kan reparere håndtagene, så det kommer til at virke.

Jeg er helt enig i kritikken. Jeg synes, det er beskæmmende, så langsomt det er gået. Der er måske grundlag for en vis optimisme nu, men det er alt, alt for kort, vi er kommet, og derfor skal jeg melde mig i koret af dem, der siger, at det er vi nødt til at kigge på. Men der er så også